

Cioran és mort

[Olot/1995/a 440 m./Ordenar el caos/Dinamitar el caos]

Primera part: del riu i altres faules

Febrer de 1995, «imagination is more important than knowledge», publicat en Billboard.

Hi ha qui investiga i crea, i qui fa treballs d'erudit. Hi ha qui recopila, anota i ordena (ho publiqui o no); i qui desendreça, crea i desordena (en faci una conferència o no). Hi ha qui viu amb la memòria de memòria, i qui és un desmemoriat amb memòria. Hi ha qui d'una manera seqüencial, clara i polida classifica les idees; i qui les deixa fluir, córrer, dispersar i desinhibir, com hi ha qui viu sense idees, amb les idees prestades pel prestador d'idees qui prèviament les ha polides, triades, mesurades, classificades i ordenades seqüencialment per al seu fàcil ús. Com hi ha qui es mira el riu i sempre el veu igual (la quantitat d'ànecs i colls-verds, d'importació o autòctons, és una variable a no considerar); i qui, per més que cada dia se'l miri, mai no el veu igual; com també hi ha aquell que no creu amb els rius; o aquell altre que per més que el busqui no el troba malgrat tingui els peus xops, i així des d'abans de l'elipsi d'en Kubrick: *El principi de la fi/La fi de tots els principis?*

Segona part: Jugar al nyarro amb figures polièdriques sobre un taulell octogonal

«La imaginació és més important que el coneixement», publicat en la portada d'una revista de venda per correspondència sota la fotografia d'una criatura de mesos.

El Senyor dels raigs x als ulls va visitar al Senyor Spiderman. Recordar és fàcil, pot ser com un ensonyament plaent, quasi idíl·lic del passat.

El temps perdut, o, que avorrit pot resultar Proust una tarda ponentosa d'agost, sense ginebra, sense gel i amb les Bananaramas a la ràdio mal cantant «Help». Potser sí, socors! La ciutat ha canviat i el meu gos ja ni em coneix.

Pot resultar fàcil evocar el passat quan el record no es pretén dolorós, sinó tendre, manyagoi com un dolç de nata i crema de qualsevol de les pastisseries del centre. El territori dels blancs, és clar, de fet és un dir, perquè depèn de quina part del centre.

-Anna Manela i l'escultura «Guillem» al carrer Sant Tomàs...

-Digues què més recordes.

-Les «Sardines Bordes»,...

-Sí, es clar, saboroses. Però què més?

-L'exposició d'en Kim a la Sala Palau de Caramany a Girona,...

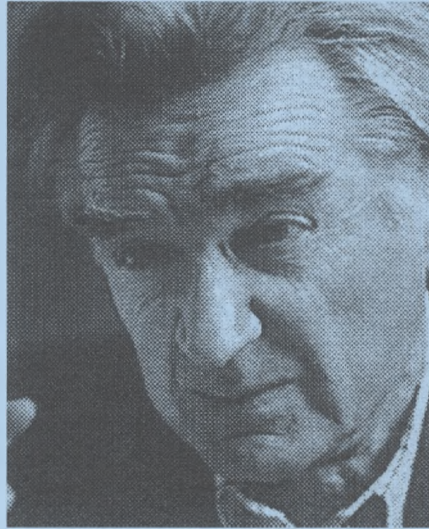
- Sí, però què més?

-Una llista de gent «indesitjable», un veí empresonat i torturat, ... ah! sí, i en Depardieu fent de científic implantant-se el cervell d'un assassí.

-Ara t'equivoques, aquesta encara no l'han estrenada. Oh, potser sí?

Tercera part: el rengle els dissabtes al matí

-En aquest poble encara no tenen tele!

-No fotis! Tele? Així, com se n'enteren del que passa?

-Depèn. Tenen un setmanari.

-Ah! Aquest? Així, no se n'enteren.

Quarta part: El senyor dels raigs x als ulls va a visitar el senyor Spiderman

El senyor dels raigs x als ulls porta un catàleg de viatges a la mà.

No li agrada viatjar, però sí les senyoretetes amb banyador que surten en aquestes publicacions.

No és que sigui un llicenciós, sinó un ortodox i ordenat realista, tal com li agrada definir-se a ell mateix. Tot té la seva explicació, el senyor en qüestió de viatjar ho ha fet, exactament un cop. Va triar un bonic catàleg, va mirar les fotos interiors i,

guiat per un impuls irresistible, va triar-ne una, decidint ser ell el protagonista de la fotografia. En fi, es va decidir, i quan un es decideix ja se sap què passa. No, no va ploure; va fer un temps fabulós! Pel que va explicar m'atreveria a dir que fins i tot esplèndid. No, si el menjar també va ser bo; res no li va rependre, no va tenir ni un restrenyiment ni una granissada pel canvi d'aigües. La guia es veu que era simpatiquíssima!; i dels companys de viatge ni parlar-ne!, una joia, tot amabilitat i companyonia. Però ja ho va dir algú -de fet a voltes un té la sensació que fa temps que moltes coses ja estan dites- la realitat i la seva aparença no són el mateix. Era Plató?, el d'abans dC.?, d'abans dels crits com diu la Lloïl (Es que no la puc veure aquesta dona),... I el dubte el va matar! Per ell totes les preguntes necessitaven d'una resposta, sense ella tampoc tenia sentit fer-se cap pregunta. Com vols, sinó: ortodox, realista, ordenat, tocant sempre de peus a terra, ... un cromó!

Així confós va decidir no tornar a viatjar. De fet ell s'ho perd, en tot cas era qüestió de no haver escollit a partir d'un catàleg, o de no haver-se cregut la publicitat de l'idíl·lic paratge. Però sense catàlegs, què faríem?

-T'imagines descatalogar-ho tot, i tornar a pensar?

-Però i els catalogadors, què farien?

-La meua àvia feia uns jerses de mitja que eren una meravella! Per cert, t'he ensenyat mai les diapositives i el vídeo de l'últim viatge que vàrem fer amb la Mercè i les nenes?

Cinquena part: Cioran ha mort

- (Telèfon).- Rrrriiiiiinnnggg!!!

- (Ionescu).- Digui, sí? digui!

- (Becket).- Qui és?

- (Ionescu).- Ell!

Sisena part i última: Fi

-Potser és una qüestió d'alçada sobre el nivell del mar...

-Però, tu l'has vist?

-El què?

-El mar.

-Ah!, doncs no ho sé. Que en tenim?

Joan Serra i Capallera